

Neděle 18. po sv. Trojici

1S5,1-9

16.10.2022

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe a zemi,
který je věčný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Ale já budu vyhlížet k Hospodinu,
čekat na Boha, který mě spasí.
Můj Bůh mě vyslyší.

Píseň: 146

Čtení: Gn32,23-33

Píseň: 573

Kázání: 1S5,1-9

Svědék víry nám vlastně popisuje boj víry nejen svůj, ale i lidí zúčastněných ve válce Pelištejců a Izraele. Děje se tak mytopoetickým jazykem, kterému možná stěží rozumíme.

Boj probíhá nikoli na bitevním poli, ale v srdcích těch, které zviklalo znevážení Hospodina, a tím jeho lidu. Tento boj se odehrává překvapivě v chrámu, do kterého lidé staví vedle Hospodina i jiné bohy a bůžky. Vážnost Hospodinova jako by se odstěhovala z Izraele. Vážnost Hospodinova jako by se odstěhovala z celé Evropy.

Jak tomuto zápasu rozumět z pozice člověka žijícího v jednadvacátém století?

My se již nehádáme o to, jaký Bůh je ten nejlepší. To platilo v dobách pravěkého Izraele. Každý národ měl nějakého boha, bůžka, v domácnostech se to hemžilo různými bohy. Nehádáme se o to, co pro nás Bůh vlastně dělá. Už se ani nehádáme o to, co pro nás udělal Bůh v Ježíši Kristu. Je to pro nás jasná zpráva, kterou bereme jako něco nezvratného, o čemž nemusíme mluvit, co je zakleto do patřičných dogmat.

My už se mnohdy ani nedoptáváme na záhadného a nevypočitatelného Boha. My pouze diskutujeme. Často, jak říkáme, vedeme dialog nikoli o Bohu, ale o náboženství. Jaké

náboženství je to pravé, křesťanství, buddhismus, židovství, islám, šintoismus a mohla bych pokračovat dál. Nebo všechna náboženství sesypeme do jednoho pytle, jak to udělali Pelištejci.

A v rámci seriózní diskuze se nesnažíme proniknout do hlubin tajemství Božího vtělení v Ježíši Kristu. Nezápasíme, tak jako Jákob u potoka Jabok, o podstatu jména Hospodinova, Boha nejvyššího. My hodnotíme většinou projevy těch, kteří patří k některému z náboženství, popřípadě projevy lidí příslušejících k různým církvím.

Boha nebes a země jsme upozadili, možná i postavili jako jednoho z mnoha. Jako nabídku mezi mnohými bohy a bůžky novověku.

Boží schrána je ukořistěna. Na znamení vítězství bohů Pelištejců je postavena vedle Dáгона. A nyní, Hospodine, střež nás! My jsme tě adoptovali, dali jsme tě na čestné místo v našem chrámě; je pravděpodobná úvaha Pelištejců.

Chrám, kde je možno najít cokoli. Vedle sebe stojí různá božstva a bůžci. Třeba v dobách zlých jeden z nich pomůže. Co stojí uprostřed našeho kostela, nedělního shromáždění, našich sborů, církve, nás samých? Na tuto otázku bychom měli hledat odpověď jeden každý, ale i společně.

Když Ašdód'ané nazítří časně vstali, hle, Dágon ležel tváří k zemi před Hospodinovou schránou. I vzali Dáгона a dali ho zpět na jeho místo. Samotné božstvo Pelištejců dává jasně najevo: Pelištejci, vzdejte to. Pánem nebe a země je Hospodin. Jako by do vyprávění svědek víry vsadil trochu humoru.

Možná, že jsme sochu Dáгона špatně upevnili. Možná, tím, jak jsme šíbovali se schránou Boží, Dágon ztratil rovnováhu. Postavíme jej znova.

Sami Pelištejci předvádějí lidskou touhu manipulovat, přenášet, zvedat a zase dosazovat za tvůrce svého života něco, co neobstojí a leží tváří k zemi, tedy vzdává poctu Hospodinu. I Dágon, obávaný bůžek Pelištejců, se nakonec musí sklonit před neviditelným Bohem. A Pelištejci, místo aby pochopili a vzdali to, staví svého boha znova.

Natvrdlost Pelištejců se opravdu nevyplatila. Hlava i ruce sochy jsou odděleny od trupu. Jako by svědek víry říkal: vaši bůžci, milí Pelištejci, sice mají ruce, ale ty nic nezmohou, mají hlavu, ale ta nic nevymyslí. To všechno konání děláte vy. Vy se rukama dotýkáte nedotknutelného. Vy jste si vymysleli jiné bohy, abyste s nimi mohli manipulovat.

A tak schrána Boží putuje postupně všemi pelištejskými městy. Místo prosperity a bohatství přináší nemoci, nářek, bolesti a smrt.

Konečné bezradné zvolání o pomoc stoupá *k nebesům*. Možná už někteří Pelištejci chápou, že Hospodin je živým Bohem. Nedá se zavřít do truhlice, nedá se zavřít do chrámu či kostela. Obrazně řečeno, Hospodinova ruka dosáhne až k nám lidem.

Tentokrát Boží ruka dosáhla tak, aby trestala opovážlivost lidskou vtěsnat Boha do svých představ. Učinila z Pelištejců malomocné, málo mocné a mrtvé.

Vraťme se ještě na chvíli k začátku příběhu, kde se řeší otázka o tom, komu patří čest, moc a sláva-vážnost Hospodinova? Patří k naší vybavenosti, k našemu životnímu příběhu?

Pane, ty, který jsi v Ježíši Kristu přemohl všechno, co ohrožuje naše lidství, dej, abychom neznevažovali Tvé jméno, abychom byli věrní. Děkujeme, Pane, za to, že ty jsi své jméno obhájil na kříži. Tak jsi nám dal šanci poznat nejen svou milost, ale i slávu. Slávu, která přeměnila naše životy. Za to ti patří dík a sláva.

Amen.

Píseň: 344

Poslání:

V tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.
Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti,
ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc,
ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu
nedokáže nás odloučit od lásky Boží,
která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Požehnání:

On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš,
kterýž zamiloval nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti,
potěšuj srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.

Píseň: 415